

skal slet ikke komme videre ind paa Værdien af disse Bestræbelser, som rigtignok i de allerfleste Tilfælde søre til, at man for Eghedens Skyld behyrder mange flere, end der behøves; jeg vil blot fremhæve dette, at jeg tror, man deri maa søge den virkelige Rilde til Modstanden imod Forslaget, og derimod ikke i Overbevisningen om, at det er en særdeles stor Byrde eller Gene for Folk at forsyne sig med denne Bog een Gang i deres Liv. Man spørger dernæst, hvad der naas ved denne Bog, og navnlig bliver det modsagt, som jeg igaar udtalte, at man ved denne Bog naaer at sætte et Mærke paa Personen, naar han kommer udenfor Jurisdiktionen. Jeg tror imidlertid ikke, det kan betvivles, at dette opnaas, forsaavidt Sligt overhovedet er opnaaeligt ved ydre Foranstaltninger. Det er efter min Mening netop den store Indvending mod Lovforslagets § 15, saaledes som den blev vedtaget ved 2den Behandling, — en Indvending, der tilbødes ogsaa rammer Endringsforslaget Nr. 11 —, at, naar det kun er en Ret at forsyne sig med en saadan Bog, og naar Politimesteren altsaa ikke kan gaa ud fra, at enhver arbejdsjøgende Person skal have en saadan Bog, saa bliver Følgen den, at saasnart en Person har faaet en uebhagelig Paategning paa sin Bog, kaster han denne bort, saasnart han har overskredet Jurisdiktionens Grænse. Kommer han da til den nye Politimester, kan denne slet ikke spørge om Bogen, thi Vedkommende kan svare: Jeg har ikke fundet det passende, jeg har ikke behaget at holde en saadan Bog, og det er jo Noget, han heller ikke behøver. Det vil altsaa være vanskeligt at efterspore den Vedkommendes tidligere Wandel. Følgen bliver altsaa, at enten skal han anholdes og gjøres til Gjenstand for en Underjøgelse, Noget, hvortil der dog ofte ikke vil være tilstrækkelig Grund, eller ogsaa — og saaledes vil det rimeligvis hyppigst praktisk stille sig — vil Politimesteren ikke gjøre det paa Grund af den store Uleilighed, som er forbunden dermed. Anderledes vil det være, naar det bliver en Pligt for Vedkommende at have Bogen. Saa ville de Vedkommende i Reglen være forsynede med den, og man vil da i den Omstændighed, at de ikke ere forsynede med Bogen, have et Tilknyningspunkt til at tage alvorlig fat paa dem. — Naar man, saaledes som man har gjort, vil fremsætte Indvendinger imod denne Bestemmelse, idet man stærkt støtter sig til, at det ikke er muligt at se paa Folk, om det er arbejdsjögende Personer eller ikke, saa vil jeg bemærke, at en saadan Indvending kan man, tror jeg, slet ikke gjøre her ved

denne Lov; thi hvis den Indvending gjaaldt, saa kunde det Samme siges om Udlandinge, og saa blev ogsaa § 3 i Loven en urimelig Bestemmelse. Denne Paragraf gaar jo nemlig ud paa, at de Udlandinge, som søge Erhverv her i Landet, skulle sættes under Kontrol, men selvfølgelig ikke de Udlandinge, som reise for deres fornuftiges Skyld eller deslige med Penge i Lommen. Det er desuden min Opfattelse, at det i det praktiske Liv ikke vil volde nogen Vanskelighed for Politiet at komme paa det Rene med, hvilke Personer der maa betegnes som saadanne, der reise omkring og søge Arbejde. Her foranlediges jeg til at gjøre en Bemærkning i Anledning af Noget, der blev ytret af den ærede sidsteALER, idet jeg nemlig ikke tror, at man til dem kan henregne Mænd, som fra deres faste Bopæl, hvortil de maatte vende tilbage hver Aften, gaa ind i en Nabojurisdiktion for der at søge Arbejde. Naar Loven taler om Personer, der reise omkring og søge Arbejde, maa den tænke paa, at den Paagaaende forlader sit Domicil og giver sig ud paa Vandring, men kan ingenlunde tænke paa saadanne Personer, der komme hjem til deres Hus hver Aften. Saadanne Personer kunne ikke i nogenformelt Sammenhæng betegnes som omvandrende Arbejdere. Jeg tror derfor ikke, at de praktiske Vanskeligheder og Byrder, som Lovforslaget menes at ville paalægge Befolkningen, have nogen Betydning. Noget Andet er, hvilken Vægt og hvilken Betydning ved Hensyn til Lovforslagets videre Gang man vil tillægge det andet af mig nævnte Moment; maaske vil det paa et andet Sted opstille uoverstigelige Stranker for Sagen, men jeg skal paa Sagens nærværende Stadium ikke sige videre derom, end at det jo er muligt. — Endnu skal jeg kun tilføje nogle Bemærkninger med Hensyn til det Forslag, som er stillet under Nr. 14. Jeg udtalte igaar at, naar det vedtoges, vilde der ikke fremkomme nogen i og for sig tilfredsstillende Tilstand, og det staar aldeles ikke i Strid med, hvad den høitærede Justitsminister udviklede idag, hvilket snarere maa siges at indeholde en Betrættelse af, hvad jeg sagde. Jeg har altid været villig til at indrømme, at der ikke vil indtræde nogen i og for sig tilfredsstillende Tilstand. Vi ville beholde hele det store Aggregat af Lovbestemmelser, hvoraf nogle vistnok kun overholdes i ringe Grad og som tilbøds heller ikke ere egnede deril — dog overholdes de efter min Mening i nogen større Udstrækning, end den høitærede Minister mente. Fremdeles indrømmer jeg, at der paa flere Punkter kan være Tvivl om, hvad der falder bort, og